

PUOLUEEN LÄHIMMISTÄ TEHTÄVISTÄ KANSALLISUUSKYSYMYKSEN ALALLA

*Puolueen Keskuskomitean vahvistamat teesit
VKP(b):n X edustajakokoukselle⁵*

I

KAPITALISTINEN JÄRJESTELMÄ JA KANSALLISUUSSORTO

1. Nykyajan kansakunnat ovat määrätyn aikakauden, nousevan kapitalismin aikakauden, tuote. Feodalismin hävittämisen ja kapitalismin kehittymisen prosessi on samalla ihmisten kansakunniksi muodostumisen prosessi. Englantilaiset, ranskalaiset, saksalaiset, italialaiset muodostuivat kansakunniksi feodaalisesta pirstoutuneisuudesta voiton saavuttaneen kapitalismin voittoisan kehityksen yhteydessä.

2. Siellä, missä kansakuntien muodostuminen tapahtui yleensä ja kokonaisuudessaan samaan aikaan kuin keskitettyjen valtioiden muodostuminen, kansakunnat pukeutuivat luonnollisesti valtiokuoreen, kehittivät itsenäisiksi porvarillisiksi kansallisiksi valtioiksi. Niin tapahtui Englannissa (Irlantia lukuunottamatta), Ranskassa ja Italiassa. Itä-Euroopassa sitävastoin keskitettyjen valtioiden muodostuminen, mitä jouduttivat itsepuolustuksen vaatimukset (turkkilaisten, mongoolien y. m. maahanhyökkäykset), tapahtui ennen feodalismin hävittämistä, siis ennen kansakuntien muodostumista. Sen takia kansakunnat eivät kehittyneet eivätkä voineetkaan kehittyä täällä kansallisiksi

valtioiksi, vaan ne muodostivat muutamia monikansallisia porvarillisia sekavaltioita, joihin kuului tavallisesti yksi voimakas, hallitseva kansakunta ja muutamia heikkoja, alistettuja kansakuntia. Sellaisia olivat Itävalta, Unkari ja Venäjä.

3. Sentapaiset kansalliset valtiot kuin Ranska ja Italia, jotka ensi aikoina nojasivat pääasiassa omiin kansallisiin voimiinsa, eivät yleensä puhuen tunteneet kansallisuussortoa. Sitävastoin monikansalliset valtiot, jotka rakentuivat yhden kansakunnan, tarkemmin sanoen sen hallitsevan luokan herruudelle muiden kansakuntien yli, muodostivat kansallisuussorron ja kansallisten liikkeiden alkukantaisen kotimaan ja pääareenan. Hallitsevan kansakunnan etujen ja alistettujen kansakuntain etujen väliset ristiriidat ovat niitä ristiriitoja, joita ratkaisematta monikansallisen valtion kestävä olemassaolo on mahdotonta. Monikansallisen porvarillisen valtion tragedia on siinä, että se ei kykene ratkaisemaan näitä ristiriitoja, että jokainen sen yritys „samanarvoistaa“ kansakuntia ja „suojata“ vähemmistökansallisuuksia yksityisomistuksen ja luokkien välisen eriarvoisuuden säilyessä päättyy tavallisesti uuteen epäonnistumiseen, kansallisten yhteentörmäysten uuteen kärjistymiseen.

4. Kapitalismin jatkuva kasvu Euroopassa, uusien menekkimarkkinain tarve, raaka- ja polttoaineen etsintä, vihdoin imperialismin kehitys, pääoman maastavienti sekä suurten meri- ja rautatieyhteyksien turvaamisen välttämättömyys johtivat toisaalta vanhojen kansallisten valtioiden toimeenpanemaan uusien alueiden valtaamiseen ja näiden valtioiden muuttamiseen monikansallisiksi (siirtomaa-) valtioiksi niille

ominaisine kansallisuussortoineen ja kansallisine yhteentörmäyksineen (Englanti, Ranska, Saksa, Italia) ja toisaalta voimistuttivat vanhojen monikansallisten valtioiden hallitsevain kansakuntain keskuudessa pyrkimystä ei ainoastaan vanhojen valtiorajojen säilyttämiseen, vaan myöskin niiden laajentamiseen, uusien (heikkojen) kansallisuuksien alistamiseen valtaansa naapurivaltioiden kustannuksella. Siten kansallisuuskysymys tuli laajennetuksi ja loppujen lopuksi itse asiainkulku sulatti sen yhteen yleisen siirtomaakysymyksen kanssa, ja kansallisuussorto muuttui valtion sisäisestä kysymyksestä valtioiden väliseksi kysymykseksi, kysymykseksi imperialististen „suur“-valtain taistelusta (ja sodasta) heikkojen, vajaa-oikeudellisten kansallisuuksien alistamiseksi.

5. Imperialistinen sota, joka paljasti perinjuurin porvarillisten monikansallisten valtioiden sovittamattomat kansalliset ristiriidat ja sisäisen vararikkaisuuden, johti voittaneissa siirtomaavaltioissa (Englanti, Ranska ja Italia) kansallisten selkkausten äärimmäiseen kärjistymiseen ja voitettujen vanhojen monikansallisten valtioiden (Itävalta, Unkari, Venäjä vuonna 1917) täydelliseen hajoamiseen sekä vihdoin — kansallisuuskysymyksen „radikaalisimpana“ ratkaisuna porvariston taholta — uusien porvarillisten kansallisten valtioiden muodostamiseen (Puola, Tšhekkoslovakia, Jugoslavia, Suomi, Gruusia, Armenia j.n.e.). Mutta uusien itsenäisten kansallisten valtioiden perustaminen ei saanut eikä voinutkaan saada aikaan kansallisuuksien rauhallista yhteiselämää, se ei poistanut eikä voinutkaan poistaa kansallisen tasa-arvoisuuden puutetta eikä kansallisuussortoa, sillä uudet kansalliset

valtiot, joiden perustana on yksityisomistus ja luokkien välinen eriarvoisuus, eivät voi olla olemassa:

a) sortamatta kansallisia vähemmistöjään (Puola, joka sortaa bielovenäläisiä, juutalaisia, liettualaisia, ukrainalaisia; Gruusia, joka sortaa osetiineja, abhazialaisia, armenialaisia; Jugoslavia, joka sortaa kroaatteja, bosniakkeja j.n.e.);

b) laajentamatta alueitaan naapurien kustannuksella, mikä aiheuttaa selkkauksia ja sotia (Puola Liettuaa, Ukrainaa ja Venäjää vastaan; Jugoslavia Bulgariaa vastaan; Gruusia Armeniaa ja Turkkiä vastaan j.n.e.);

c) alistumatta imperialististen „suur“-valtain alaisiksi finanssi-, taloudellisessa ja sotilaallisessa suhteessa.

6. Sodanjälkeinen kausi antaa siis lohduttoman kuvan kansallisuusvihasta, kansojen tasa-arvoisuuden puuttumisesta, sorrosta, selkkauksista, sodista, sivistysmaiden kansakuntien imperialistisista julmuuksista sekä toisiaan että vajaa-oikeudellisia kansoja kohtaan. Toisella puolen on muutamia „suur“-valtoja, jotka sortavat ja riistävät kaikkia riippuvaisia ja „riippumattomia“ (tosiasiassa täydellisesti riippuvaisia) kansallisia valtioita, ja taistelu näiden valtojen kesken kansallisten valtioiden riistämismonopoolista. Toisella puolen on kansallisten valtioiden, riippuvaisten ja „riippumattomien“, taistelu „suur“-valtain harjoittamaa sietämätöntä sortoa vastaan; kansallisten valtioiden keskinäinen taistelu kansallisen alueensa laajentamiseksi; kansallisten valtioiden, kunkin erikseen, taistelu sorrettuja vähemmistökansallisuuksiaan vastaan. Vihdoin, siirtomaiden vapausliikkeen voimistuminen „suur“-valtoja vastaan ja kansallisuusselkkausten

kärjistymisen sekä näiden valtojen sisällä että myös kansallisten valtioiden sisällä, joihin tavallisesti kuuluu joukko vähemmistökansallisuuksia.

Siinä on „kuva rauhasta“, jonka imperialistinen sota jätti perinnöksi.

Porvarillinen yhteiskunta on osoittautunut täysin vararikkoiseksi kansallisuuskysymyksen ratkaisemisessa.

II

NEUVOSTOJÄRJESTELMÄ JA KANSALLINEN VAPAAUS

1. Kun yksityisomistus ja pääoma ehdottomasti eroittavat ihmisiä toisistaan, lietsovat kansallista eripuraisuutta ja voimistavat kansallisuussortoa, niin kollektiivinen omistus ja työ yhtä vääjäämättömästi lähentävät ihmisiä toisiinsa, poistavat maaperää kansalliselta eripuraisuudelta ja hävittävät kansallisuussortoa. Kapitalismin olemassaolo ilman kansallisuussortoa on yhtä mahdotonta kuin sosialismin olemassaolo ilman sorrettujen kansakuntien vapauttamista, ilman kansallista vapautta. Chauvinismi ja kansallisuustaistelu ovat kiertämättömiä ja väistämättömiä niin kauan kun talonpoikaisto (ja yleensä pikkuporvaristo), joka on täynnä natsionalistisia ennakkoluuloja, kulkee porvariston mukana, ja päinvastoin, kansallisuusrauha ja kansallinen vapaus voidaan pitää turvattuna, jos talonpoikaisto seuraa proletariaattia, s.o. jos proletariaatin diktatuuri on turvattu. Sen vuoksi Neuvostojen voitto ja proletariaatin diktatuurin pystyttäminen ovat kansallisuussorron hävittämisen, kansallisen tasa-arvoisuuden

toteuttamisen ja vähemmistökansallisuuksien oikeuksien turvaamisen perusehto.

2. Neuvostovallankumouksen kokemus vahvistaa täydellisesti oikeaksi tämän väitteen. Neuvostojärjestelmän pystyttäminen Venäjällä ja kansakuntien valtiollisen eroamisoikeuden julistaminen saivat aikaan täydellisen käänteen Venäjän eri kansallisuuksien työtätekevien joukkojen keskinäisuuhteissa, horjuttivat vanhaa kansallisuusvihaa, poistivat kansallisuussorrolta pohjan ja hankkivat venäläisille työläisille heidän toiskansallisten veljiensä luottamuksen ei ainoastaan Venäjällä, vaan myöskin Euroopassa ja Aasiassa, kohottivat tämän luottamuksen innostukseksi, valmeudeksi taistella yhteisen asian puolesta. Neuvostotasavaltain muodostaminen Azerbaidzhanissa ja Armeniassa johti samoihin tuloksiin tehden lopun kansallisista yhteentörmäyksistä ja „ijänikuisesta“ vihasta turkkilais-tataarilaisten ja armenialaisten sekä armenialaisten ja azerbaidzhanilaisten työtätekevien joukkojen välillä. Samaa on sanottava Neuvostojen tilapäisen voiton johdosta Unkarissa, Baijerissa ja Latviassa. Toisaalta voidaan varmuudella sanoa, että Venäjän työläiset eivät olisi voittaneet Koltshakia ja Denikiniä eivätkä Azerbaidzhanin ja Armenian tasavallat olisi päässeet jaloilleen, elleivät ne olisi hävittäneet kansallisuusvihaa ja kansallisuussortoa omissa maissaan, ellei niillä olisi ollut puolellaan Lännen ja Idän kansallisuuksien työtätekevien joukkojen luottamusta ja innostusta. Neuvostotasavaltain lujittaminen ja kansallisuussorron hävittäminen ovat yhden ja saman prosessin — työtätekevien imperialistisesta orjuudesta vapauttamisen prosessin — kaksi puolta.

3. Mutta neuvostotasavaltojen olemassaolo, vaikkapa ne olisivat kooltaan aivan vähäisiäkin, merkitsee imperialismille kuolemanuhkaa. Tuo uhka ei ole vain siinä, että tehtyään eron imperialismista neuvostotasavallat ovat muuttuneet siirtomaista ja puolisiirtomaista todella itsenäisiksi valtioiksi ja lohkaisseet siten imperialisteilta alueita ja lisätuloja, vaan tuo kuolemanuhka on ennen kaikkea siinä, että itse neuvostotasavaltojen olemassaolo, näiden tasavaltojen jok'ikinen askel porvariston nujertamiseksi ja proletariaatin diktatuurin lujittamiseksi on mitä suurenmoisinta agitatiota kapitalismia ja imperialismia vastaan, agitatiota riippuvaisten maiden vapauttamiseksi imperialistisesta orjuudesta, vastustamaton tekijä kapitalismin hajottamiseksi ja sekasortoon saattamiseksi sen kaikissa muodoissa. Tästä johtuu kiertämättömästi imperialististen „suur“-valtain taistelu neuvostotasavaltoja vastaan, „suur“-valtain pyrkimys tuhota nämä tasavallat. „Suur“-valtain taistelun historia Neuvostovenäjää vastaan, jota vastaan ne nostavat porvarillisen reunamaahallituksen toisensa jälkeen, vastavallankumouksellisten kenraalien ryhmän toisensa jälkeen ja jota ne saartavat tarkasti ja yleensä koettavat eristää sen taloudellisesti, — puhuu selvästi siitä, että nykyisten kansainvälisten suhteiden vallitessa, kapitalistisen ympärysketjun saartamana, ei yksikään neuvostotasavalta yksinään, erikseen otettuna, voi pitää itseään turvattuna siltä, ettei se joutuisi maailman imperialismiin taloudellisesti näännyttämäksi ja sotilaallisesti murskaamaksi.

4. Sen vuoksi on eri neuvostotasavaltojen eristetty olemassaolo epävarmaa ja kestämatöntä, koska kapita-

listiset valtiot uhkaavat niiden olemassaoloa. Ensinnäkin neuvostotasavaltain yhteiset puolustusedut, toiseksi sodan rappiollesaattamien tuotantovoimien kuntoonpalauttamistehtävä sekä kolmanneksi viljasta köyhien neuvostotasavaltojen välttämätön elintarvikkeilla avustaminen viljarikkaiden taholta sanelevat kärkevästi eri neuvostotasavaltojen valtioliiton välttämättömyyden ainoana imperialistisesta orjuudesta ja kansallisuus-sorrosta pelastumisen tienä. „Omasta“ ja „vieraasta“ porvaristosta vapautuneet kansalliset neuvostotasavallat voivat suojata olemassaolonsa ja voittaa imperialismiin yhdistyneet voimat ainoastaan kiinteään valtioliittoon yhtyneinä, taikka ne eivät voita lainkaan.

5. Neuvostotasavaltain federatio, joka perustuu sotilaallisten ja taloudellisten asiain yhteisyyteen, on se yleinen valtioliiton muoto, joka tekee mahdolliseksi:

a) sekä eri tasavaltain että koko federation eheyden ja taloudellisen kehityksen turvaamisen;

b) erilaisten ja eri kehitystasasteilla olevien kansakuntien ja kansallisuuksien elinolojen, kulttuurin ja taloudellisen tilan koko moninaisuuden huomioonottamisen ja tämän mukaisesti sen tai tämän federatiomuodon soveltamisen;

c) rauhallisen yhteiselämän ja veljellisen yhteistyöskentelyn aikaansaamisen niiden kansakuntien ja kansallisuuksien kesken, jotka ovat tavalla tai toisella yhdistäneet kohtalonsa federation kohtaloon.

Kokemus Venäjällä, missä on käytetty erilaisia federatiomuotoja siirtyen neuvostoautonomiaan perustuvasta federatiosta (Kirgiisia, Bashkiiria, Tataria, Vuoristolaisten Tasavalta, Dagestan) sellaiseen federationiin, joka perustuu riippumattomien neuvostotasa-

valtojen välisiin sopimussuhteisiin (Ukraina, Azerbaidzhan), ja sallien väliasteita niiden välillä (Turkestan, Bielo-Venäjä), — on täydellisesti vahvistanut federation tarkoituksenmukaisuuden ja joustavuuden neuvostotasavaltain valtioliiton yleismuotona.

6. Mutta federatio voi olla luja ja federation tulokset tehokkaita vain siinä tapauksessa, että se nojaa siihen kuuluvien maiden keskinäiseen luottamukseen ja vapaaehtoiseen suostumukseen. Kun Venäjän Sosialistinen Federatiivinen Neuvostotasavalta on ainoa maa maailmassa, missä monien kansakuntien ja kansallisuuksien rauhallisen yhteiselämän ja veljellisen yhteistyöskentelyn koe on onnistunut, niin se on johdettu siitä, että täällä ei ole hallitsevia eikä alistettuja, ei ole emämailta eikä siirtomaita, ei ole imperiaalisuutta eikä kansallisuussortoa, — täällä federatio nojaa eri kansakuntien työtätekevien joukkojen keskinäiseen luottamukseen ja vapaaehtoiseen liittoutumispyrkimykseen. Tämä federation vapaaehtoisuusluonne on ehdottomasti säilytettävä vastaisuudessakin, sillä vain tällainen federatio voi olla siirtymismuotona siihen kaikkien maiden työtätekevien korkeampaan yhtenäisyyteen yhtenäisessä maailmantaloudessa, jonka välttämättömyys käy yhä tuntuvammaksi.

III

VKP:n LÄHIMMÄT TEHTÄVÄT

1. VSFNT:ssa ja sen kanssa yhteydessä olevissa neuvostotasavalloissa on noin 140-miljoonainen väestö. Siitä on ei-isovenäläisiä noin 65 miljoonaa (ukrainalaiset, bielovenäläiset, kirgiisit, uzbekit, turkmenit,

tadzhikit, azerbaidzhanilaiset, Volganvarren tataarit, Krimin tataarit, bukharialaiset, chivalaiset, bashkiirit, armenialaiset, tshetshenit, kabardiinit, osetiinit, tsherkesit, ingushit, karatshailaiset, balkaarit*, kalmukit, karjalaiset, avaarit, dargiinit, kazikumuhit, kyriinit, kumykit**, tsheremissit, tshuvashit, votjakit, Volganvarren saksalaiset, burjatit, jakutit y.m.).

Tsaarinvallan politiikka, tilanherrain ja porvariston politiikka näiden kansojen suhteen sisältyi kaiken valtioelämän alkeidenkin hävittämiseen niiden keskuudesta, niiden kulttuurin turmelemiseen, kielen vainoamiseen, niiden tietämättömydessä pitämiseen ja vihdoin niiden venäläistämiseen mikäli mahdollista. Moisen politiikan tuloksena oli näiden kansojen kehittymättömyys ja poliittinen takapajuisuus.

Nyt kun tilanherrat ja porvaristo on kukistettu ja kansanjoukot ovat julistaneet Neuvostovallan näissäkin maissa, on puolueen tehtävänä auttaa ei-isovenäläisten kansojen työtätekeviä joukkoja saavuttamaan edellemennyt keski-Venäjä, auttaa niitä:

a) kehittämään ja lujittamaan omilla alueillaan neuvostovaltioelämää sellaisissa muodoissa, jotka vastaavat näiden kansojen kansallisia piirteitä;

b) järjestämään alueillaan äidinkiellellä toimivat oikeus-, hallinto-, talous- ja valtaelimet paikallisista henkilöistä, jotka tuntevat paikallisen väestön elinolot ja psykologian;

* Seitsemän viimemainittua kansallisuutta kuuluu „Vuoristo-laisten“ ryhmään.

** Viisi viimemainittua kansallisuutta kuuluu „Dagestanilaisten“ ryhmään.

c) kehittämään alueillaan lehdistöä, koulua, teatteria, klubitoimintaa ja yleensä kulttuuri- ja valistuslaitoksia äidinkielellä.

2. Jos 65-miljoonaisesta ei-isovenäläisestä väestöstä lasketaan pois Ukraina, Bielo-Venäjä, vähäinen osa Azerbaidzhania ja Armenia, jotka ovat jossain määrin läpikäyneet teollisuuskapitalismin kauden, niin jää noin 25-miljoonainen, etupäässä turkkilais-tataarilainen väestö (Turkestan, suurin osa Azerbaidzhania, Dagestan, vuoristolaiset, tataarit, bashkiirit, kirgiisit y.m.), jotka eivät ehtineet läpikäydä kapitalistista kehitystä, joilla ei ole lainkaan tai miltei lainkaan omaa teollisuusproletariaattia ja joilla on useimmissa tapauksissa säilynyt paimentolaistalous ja sukupatriarkaaliset elinolot (Kirgiisia, Bashkiiria, Pohjois-Kaukaasia) tai jotka eivät ole päässeet puolipatriarkaalisten ja puolifeodaalisten elinolojen alkukantaisia muotoja pitemmälle (Azerbaidzhan, Krimi j.n.e), mutta ovat jo vedetyt neuvostokehityksen yleisuomaan.

Näiden kansojen työtätekevien joukkojen suhteen puolueen tehtävänä (1. kohdassa merkityn tehtävän lisäksi) on auttaa niitä hävittämään patriarkaalis-feodaalisten suhteiden jätteet ja liittymään neuvostotalouden rakennustyöhön työtätekevien talonpoikain Neuvostojen pohjalla luomalla näiden kansallisuuksien keskuuteen lujat kommunistiset järjestöt, jotka kykenevät käyttämään hyväkseen venäläisten työläisten ja talonpoikain kokemusta neuvostollisen ja taloudellisen rakennustyön alalla ja pystyvät samalla ottamaan rakennustyössään huomioon kunkin asianomaisen kansallisuuden konkreettisen taloudellisen tilan, luokkarakenteen, kulttuurin ja elinolojen kaikki erikoisuu-

det siirtämättä sinne mekaanisesti keski-Venäjällä käytettyjä taloudellisia toimenpiteitä, jotka kelpaavat vain toisenlaista, korkeampaa taloudellisen kehityksen astetta varten.

3. Jos 25-miljoonaisesta, etupäässä turkkilais-tataarilaisesta väestöstä, eroitetaan Azerbaidzhan, suurin osa Turkestantia, tataarit (Volganvarren ja Krimin tataarit), Bukhara, Chiva, Dagestan, osa vuoristolaisia (kabardiinit, tsherkesit, balkaarit) ja eräät muut kansallisuudet, jotka ovat jo asettuneet vakinaisille asuinsijoille ja kiinnittäneet lujasti itselleen määrätyn alueen, niin jää noin 6 miljoonaa kirgiisiä, bashkiiria, tshetsheniä, osetiinia ja ingushia, joiden maat ovat viime aikoihin asti olleet venäläisten siirtolaisten kolonisation kohteena, jotka ovat jo ehtineet anastaa heiltä parhaat viljelysmaat ja ahdistavat heitä järjestelmällisesti hedelmättömille aavikoille.

Tsaarinvallan politiikka, tilanherrain ja porvariston politiikka sisältyi siihen, että näille alueille pyrittiin juurruttamaan mahdollisimman paljon venäläisten talonpoikain ja kasakkain keskuudesta lähtöisin olevia kulakkiaineiksia ja tekemään niistä suurvaltapyrkimysten luotettava tuki. Tämän politiikan tuloksena oli syrjäisille asumattomille seuduille ahdistetun paikallisen kantaväestön asteettainen sukupuuttoon kuoleminen (kirgiisit, bashkiirit).

Puolueen tehtävänä näiden kansallisuuksien työtätekevien joukkojen suhteen on (1. ja 2. kohdassa mainittujen tehtävien lisäksi) yhdistää niiden ponnistukset paikallisen venäläisen väestön työtätekevien joukkojen ponnistuksiin taistelussa kulakistosta vapautumiseksi yleensä ja petomaisesta isovenäläisestä kula-

kistosta erikoisesti, auttaa noiden kansallisuuksien työtätekeviä joukkoja kaikin voimin ja kaikin keinoin heittämään harteiltaan kolonisaattorikulakit ja siten turvaamaan itselleen inhimilliselle toimeentulolle välttämättömät kelvolliset maat.

4. Paitsi edellämainittuja kansakuntia ja kansallisuuksia, joilla on määrätty luokkarakenne ja joiden hallussa on määrätty alue, VSFNT:n rajojen sisällä on vielä erinäisiä hajanaisia kansallisuusryhmiä, kansallisia vähemmistöjä, jotka ovat siroteltuina muuta kansallisuutta olevien yhtenäisten enemmistöjen keskuuteen ja joilla ei useimmiten ole määrättyä luokkarakennetta eikä määrättyä aluetta (latvialaiset, eestiläiset, puolalaiset, juutalaiset y.m. vähemmistökansallisuudet). Tsaarinvallan politiikka tähtäsi näiden vähemmistöjen täydelliseen hävittämiseen kaikin keinoin, jopa pogromeillakin (juutalaispogromit).

Nyt, kun kansalliset etuoikeudet on hävitetty, kansallisuuksien tasa-arvo toteutettu ja itse neuvostojärjestelmän luonne takaa vähemmistökansallisuuksille oikeuden vapaaseen kansalliseen kehitykseen, on puolueen tehtävänä näiden kansallisuusryhmien työtätekevien joukkojen suhteen auttaa niitä käyttämään täydellisesti hyväkseen tätä niille turvattua oikeutta vapaaseen kehitykseen.

5. Kommunististen järjestöjen kehitys reunamaissa tapahtuu jossain määrin omalatauisissa oloissa, jotka jarruttavat puolueen normaalia kasvua näillä alueilla. Toisaalta reunamaissa työskentelevät isovenäläiset kommunistit, jotka ovat kasvaneet „hallitsevan“ kansakunnan olemassaolon ehdoissa eivätkä ole tunteneet kansallisuussortoa, usein aliarvioivat kansallisten eri-

koisuuksien merkityksen puolueetyössä tai sitten eivät ota niitä lainkaan lukuun, eivät ota toiminnassaan huomioon asianomaisen kansallisuuden luokkarakenteen, kulttuurin, elinolojen ja historiallisen menneisyyden erikoisuuksia, ja täten vulgärisoivat ja vääristelevät puolueen politiikkaa kansallisuuskysymyksessä. Tämä seikka johtaa poikkeamaan kommunismista suurvaltaisuuden, kolonisoimispolitiikan, suurvenäläisen chauvinismin puoleen. Toisaalta paikalliseen kanta-väestöön kuuluvat kommunistit, jotka ovat kokeneet kansallisuussorron raskaan kauden eivätkä ole vielä täysin vapautuneet sen painajaisesta, liioittelevat usein kansallisten erikoisuuksien merkitystä puolueetyössä jättäen varjoon työtätekevien luokkaedut tai sitten yksinkertaisesti sekoittavat asianomaisen kansakunnan työtätekevien edut saman kansakunnan „yleiskansallisten“ etujen kanssa osaamatta eroittaa ensinmainittuja viimeainituista ja rakentaa puolueetyötä ensinmainittujen pohjalle. Tämä seikka vuorostaan johtaa poikkeamaan kommunismista porvarillis-demokraattisen natsionalismin puoleen, joka ottaa toisinaan panislamismia ja panturkkilaisuuden⁶ muodon (Idässä).

Tuomiten päättäväisesti kummankin poikkeaman kommunismin asialle vahingollisena ja vaarallisena edustajakokous katsoo tarpeelliseksi osoittaa, että ensinmainittu poikkeama, poikkeama suurvaltaisuuden ja kolonisoimispolitiikan puoleen, on erikoisen vaarallinen ja erikoisen vahingollinen. Edustajakokous teroittaa mieliin, että ellei puolueriveissä voiteta kolonisaattoria ja natsionalistisia jätteitä, niin reunamaissa ei voida luoda lujia ja joukkojen kanssa yhteydessä olevia tosikommunistisia järjestöjä, jotka liittävä

lujasti riveihinsä kantaväestön ja venäläisen väestön proletaariset ainekset internationalismin pohjalla. Tämän vuoksi edustajakokous katsoo, että natsionalististen ja ensi sijassa kolonisatooristen horjahtelujen hävittäminen kommunismissa on puolueen tärkeimpiä tehtäviä reunamaissa.

6. Sotarintamilla saatujen voittojen johdosta, varsinkin Wrangelin murskaamisen jälkeen, eräissä takapajuisissa reunamaissa, joissa ei ole tai ei ole miltei lainkaan teollisuusproletariaattia, on lisääntynyt pikkuporvarillis-natsionalististen ainesten pyrkiminen puolueeseen virkakiipeilyn tarkoituksessa. Nämä ainekset, jotka huomioivat puolueen aseman tosiasiallisesti hallitsevana voimana, verhoutuvat tavallisesti kommunismin väriin ja pyrkivät usein kokonaisina ryhminä puolueeseen tuoden siihen huonosti peitetyn chauvinismin ja rappeutumisen henkeä, eivätkä reunamaiden yleensä heikot puoluejärjestöt jaksaa aina torjua kiusausta „laajentaa“ puoluetta uusilla jäsenillä.

Kehoittaessaan päättäväiseen taisteluun kaikkia valekommunistisia aineksiä vastaan, jotka lyöttäytyvät proletariaatin puolueeseen, edustajakokous varoittaa puoluetta „laajentamasta“ rivejään pikkuporvarillis-natsionalistisilla intelligenttiaineiksilla. Edustajakokous on sitä mieltä, että reunamaissa puoluetta on täydennettävä pääasiassa näiden reunamaiden proletaareilla sekä köyhillä ja työtätekevillä talonpojilla, samalla kun tehdään työtä puoluejärjestöjen lujittamiseksi reunamaissa parantamalla laadullisesti niiden jäsenkokoontamaa.